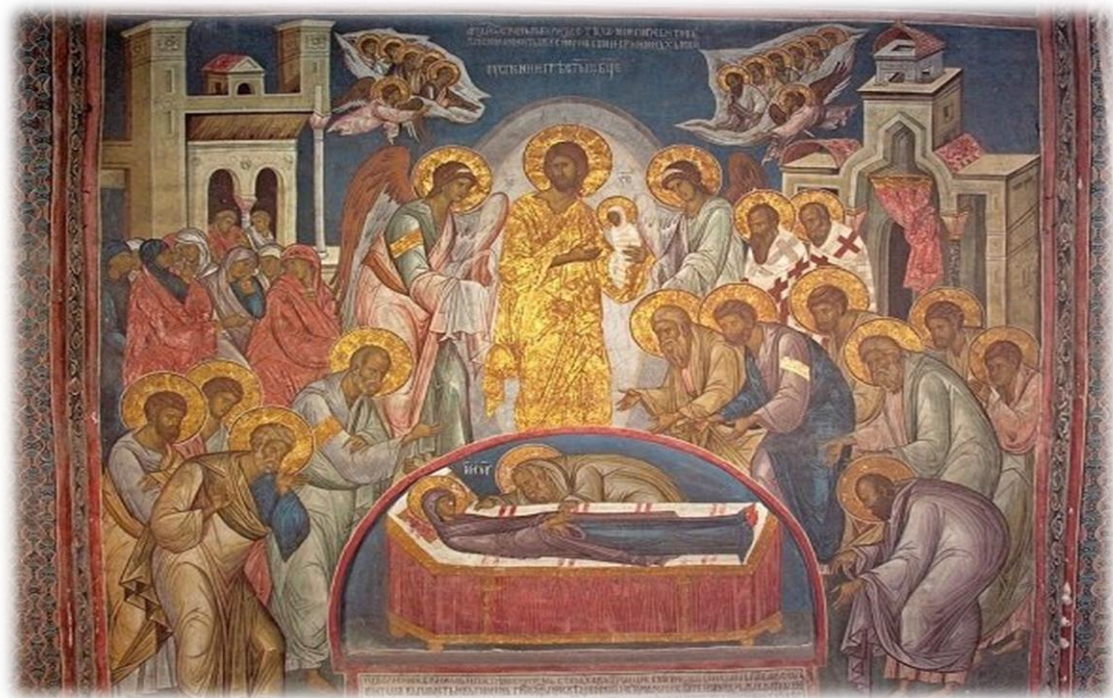

Άληθῆ Θεοτόκον, ὁμολογῶ Δέσποινα ...

Αρχιμανδρίτης Θεόφιλος Λεμοντζής, Δρ. Θεολογίας.

Ο Μικρός και ο Μέγας Παρακλητικός Κανόνας είναι δύο αριστουργηματικά ποιήματα τα οποία ψάλλονται στους ιερούς Ναούς μας εναλλάξ τα απογεύματα του Δεκαπενταύγουστου.

Δυο ύμνοι πασίγνωστοι, δημοφιλείς, ταπεινή εξομολόγηση αμέτρητων ψυχών, θρηνητική και παρακλητική αναφορά του πληρώματος των πιστών στην Κυρία και Δέσποινα του κόσμου, την Υπεραγία Θεοτόκο, συνοψίζουν την πίστη της Εκκλησίας μας για το πρόσωπο της Κυρίας Θεοτόκου, όπως μας την παρέδωσαν οι Πατέρες των Οικουμενικών Συνόδων. Ταυτόχρονα εναποθέτουν στη στοργική αγκαλιά της όλα τα βάσανα, τους καημούς, τους πειρασμούς, τις θλίψεις, τις δοκιμασίες, εκλιπαρώντας για βοήθεια και προστασία.

Ας υμνήσουμε και εμείς μετά των αγίων Αγγέλων όχι μόνο με λόγια και λέξεις, αλλά κυρίως με έργα αρετής και αγάπης, μιμούμενοι κατά το δυνατόν τον ανυπέρβλητο πλούτο της αρετής και την αγιότητα της Παναγίας μας, της Μητέρας των Χριστιανών, ώστε να μπορέσουμε να ανταπεξέλθουμε σε όλα τα εμπόδια του παρόντος κόσμου που ζούμε και

να φθάσουμε στη “μέλλουσαν πόλιν”(Εβρ.13,14) που επιζητούμε, τον αγιασμό και τη σωτηρία.

1. “Αληθῆ Θεοτόκον, ὁμολογῶ Δέσποινα”. Μαρία, ἡ Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, ἡ Θεοτόκος.

“Αληθῆ Θεοτόκον, ὁμολογῶ Δέσποινα, σὲ τὴν τοῦ θανά-του τὸ κράτος, ἐξαφανίσασαν· ὡς γὰρ φυσίζωος, ἐκ τῶν δεσμῶν τῶν τοῦ ἄδου, πρὸς ζωὴν ἀνήγαγες, εἰς γῆν με ῥεύσαντα”, ψάλλουμε στο Μέγα Παρακλητικό Κανόνα ἐνῶ στο Μικρὸ Παρακλητικό Κανόνα αναφωνοῦμε: “Κυρίως Θεοτόκον, Σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ Σοῦ σεσω-σμένοι, Παρθένε Ἄγνη”. “Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς”, εκλιπαροῦμε ικετευτικά την Παναγία και ταυτόχρονα ευθαρσῶς ὁμολογοῦμε ὅτι ἡ Μαρία εἶναι πραγματικά και ἀληθινά και ὄχι συμβολικά Θεοτόκος διότι γέννησε τον Υἱὸ του Θεοῦ, Ἰησοῦ Χριστό.

Ἡ προσωνυμία “Θεοτόκος” δηλώνει την ἀρχαιότατη πίστη και παράδοση της Εκκλησίας για το πρόσωπο της Παναγίας. Οἱ Πατέρες της Εκκλησίας χρησιμοποίησαν τον ὄρο “Θεοτόκος” για να ἐπισημάνουν ὅτι ἡ Παναγία εἶναι ἡ “Μήτηρ τοῦ Θεοῦ”, “Θεομήτορ”, “Θεογεννήτρια”, “ὄντως Θεοτόκος”, ὅπως ψάλλουμε στις Παρακλήσεις διότι μέσω αὐτῆς, το δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος ἦλθε στον κόσμο. Το πως πραγματοποιήθηκε τούτο, πως ο Υἱὸς του Θεοῦ ἐνσαρκώθηκε, ἐγένε ἀνθρώπος και γεννήθηκε ἀπὸ την ταπεινή και ευλογημένη Κόρη της Ναζαρέτ, παραμένει ἀσύλληπτο μυστήριο. “Ἄνερμηνεύτως, ἐπ’ ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν” γέννησε ἡ Παναγία τον Υἱὸ του Θεοῦ και γι’ αὐτό ο υμνωδὸς ἀναφωνεῖ και λέγει: “Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὤφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, εὐρυχωρότερα τῶν οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχία μεγαλύνουσι”.

Εφόσον ὁμολογοῦμε ὅτι ἡ Παναγία εἶναι ὄντως Θεοτόκος, κατὰ συνέπεια ὁμολογοῦμε ὅτι και ο Υἱὸς της, ο Λυτρωτῆς και Σωτήρας Ἰησοῦς Χριστός, δεν εἶναι ἕνας προφήτης, ἕνας ἀπλὸς ἀνθρώπος και ἰδρυτῆς μίας θρησκείας δίπλα στις ἄλλες ἀλλὰ εἶναι ο προαιώνιος Θεός, ο Υἱὸς και Λόγος του Θεοῦ, ο οποίος ἐγένε ἀνθρώπος. Ὄταν τον 5ο αἰῶνα ο αἰρετικὸς Νεστόριος ἀμφισβήτησε την ἀρχαία παράδοση που ἀπέδιδε στην Παρ-θένο Μαρία τον χαρακτηρισμὸ της Θεοτόκου και την ονόμαζε “ἀνθρω-

ποτόκο” ή “Χριστοτόκο”, υπονοώντας ότι γέννησε έναν απλό άνθρωπο, κλώνιζε ένα από τα θεμέλια της χριστιανικής μας πίστεως ότι δηλαδή ο ησούς Χριστός είναι ο τέλειος Θεός που έγινε τέλειος άνθρωπος. Αρνούνταν ότι ο Χριστός είναι ο ενσαρκωμένος Θεός Λόγος, όπως αναφέρει η Αγία Γραφή(Ιωαν.1,14) και γι’ αυτό η Εκκλησία καταδίκασε αυτές τις αιρετικές απόψεις στην Γ’ Οικουμενική σύνοδο(431 μ.Χ).

Δυστυχώς, σύγχρονοι αιρετικοί, όπως οι μάρτυρες του Ιεχωβά βλασφημούν και πάλι το πρόσωπο της Παναγίας και αρνούνται ότι η Μαρία είναι Θεοτόκος. Κατά συνέπεια, βλασφημούν το πρόσωπο του Ιησού διότι αρνούνται ότι είναι ο Θεάνθρωπος Σωτήρας και υποστηρίζουν ότι είναι ένας κοινός άνθρωπος, ένας απεσταλμένος του Θεού. Με αυτόν τον τρόπο εξισώνουν τον Ιησού Χριστό με έναν ηθικό διδάσκαλο και φιλόσοφο σαν και αυτούς που γνώρισε κατά καιρούς η ανθρωπότητα.

Όμως ο Ιησούς Χριστός δεν ήταν ένας απλός ηθικός διδάσκαλος ή φιλόσοφος και η λύτρωση που μας προσέφερε δεν είναι μία λύση ηθική ή θρησκευτική σαν τις άλλες που προσφέρουν οι διάφορες θρησκείες. Η διδασκαλία του δεν είναι απλώς μια ηθική διδασκαλία όπως οι διδασκαλίες άλλων ιδρυτών θρησκειών που ήταν απλοί άνθρωποι. Η λύτρωση που προσφέρει ο Ιησούς είναι σωτηρία από το θάνατο, “ἐκ τῶν δεσμῶν τῶν τοῦ ἄδου”, “ἐαυτὸν ἐκδεδωκὼς τῷ θανάτῳ”, όπως ψάλλουμε στις Παρακλήσεις. Εάν ήταν ένας απλός άνθρωπος, όπως νομίζουν εσφαλμένα οι αιρετικοί, δεν θα είχε τη δύναμη να λυτρώσει τον άνθρωπο από το θάνατο. Μόνο ο Θεάνθρωπος Ιησούς Χριστός, ως τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος, είχε τη φυσική δύναμη να λυτρώσει το ανθρώπινο γένος από την αμαρτία, την κυριαρχία του διαβόλου και των παθῶν, να κατέλθει στον Άδη, να ελευθερώσει τους ανθρώπους από το θάνατο, να ανοίξει και πάλι τον Παράδεισο και να αναστηθεί.

Ο Υιός του Θεού γεννήθηκε από την Παναγία, η οποία και γι’ αυτό το λόγο είναι και ονομάζεται Θεοτόκος, έγινε άνθρωπος, δίδαξε, θεράπευσε, πειράχτηκε υπό του διαβόλου, υπέμεινε σταυρικό θάνατο και ανέστη. Διήλθε όλα τα στάδια της ανθρώπινης ζωής για να αγιάσει την ανθρώπινη φύση. Γι’ αυτό και στη Θεία Λειτουργία κοινωνούμε το Σώμα και το Αίμα του ενανθρωπήσαντος Υιού του Θεού και ανάμεσα στις άλλες ευχαριστίες, “ἐξαιρέτως” εκφράζουμε ευγνωμοσύνη και ευχαριστία

προς τον Πανάγιο Θεό για το πρόσωπο της Υπεραγίας Θεοτόκου που επελέγη για να κατέλθει ο ίδιος ο Θεός στον κόσμο και με αυτόν τον τρόπο “πρὸς ζωὴν ἀνήγαγε” το ανθρώπινο γένος.

Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη (https://www.pemptousia.gr/vivliothiki/lemontzis-omilies_book/mobile/index.html ή [lemontzis-omilies \(pem-ptousia.gr\)](https://www.pemptousia.gr)).

Πηγή : <https://www.pemptousia.gr/>